

Můj kamarád

DINOSAURUS

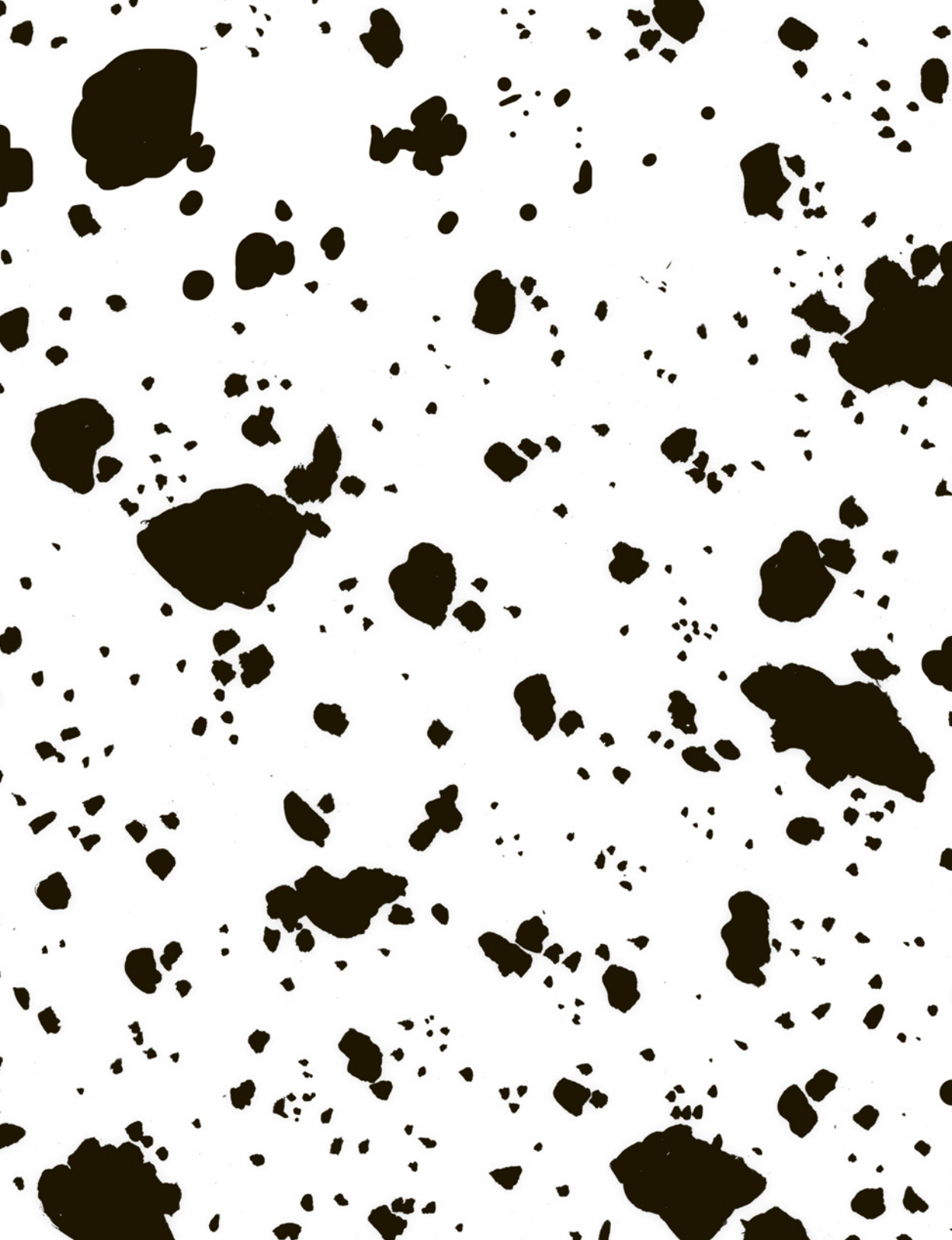

PETRA MARTIŠKOVÁ

ILUSTRACE

bambóok®

MARKĚTA VYDROVÁ

Můj kamarád

DINOSAURUS

PETRA MARTIŠKOVÁ

ILUSTRACE
MARKĚTA VYDROVÁ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Petra Martišková

Můj kamarád dinosaur

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 7715. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Markéta Vydrová

Počet stran 96

Vydání 1., 2020

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2020

Cover Illustration © Markéta Vydrová, 2020

ISBN 978-80-271-1815-1 (ePub)

ISBN 978-80-271-1814-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-1706-2 (print)

OBSAH:

Já chci alespoň psa!	7
V muzeu	11
Pořádná práce	15
Výletníci	20
Jarní úklid	25
Kouzla a čáry	30
Jméno pro dinosaura	34
Hlavně nenápadně	38
Pětka jako zeměkoule	44
Bertík ve škole	49
Nečekaný obrat	55
Podivní pánové	61
Nejlepší nápad na světě	66
Veliký objev	71
Tajný plán	77
Můj kamarád dinosaurus	84

Já chci alespoň psa!

„Ach jo, to je pěkná otrava,“ zlobil se Matěj a mračil se na paní učitelku jako sto čertů.

„Chichi,“ posmíval se mu Pepík z vedlejší lavice. „To jsem moc zvědavý, o čem budeš psát.“

Matěj na něj vyplázl jazyk a sklonil hlavu k čistému papíru. To měla paní učitelka zase jednou hloupý nápad! Dnes přišla do třídy s dobrou náladou. „Mám pro vás, milé děti, speciální úkol a myslím si, že se vám bude moc líbit,“ řekla a tajuplně se usmívala. „Napíšete mi příběh.“

„Néééé,“ ozvalo se ve třídě nesouhlasné mručení.

„To je teda zábava,“ šklebila se Janička. „Písemka a prý se nám bude líbit.“

Paní učitelka ji slyšela, ale vůbec se nezlobila. Pohladila Janičku po vláskách a hned ji uklidňovala: „Kdepak písemka. Tentokrát to nebude na známky. Ale ty nejlepší příběhy pošlu do soutěže, kterou pořádá naše knihovna.“

„Júúú a můžeme vyhrát i nějakou cenu?“ zajímala se culíkatá Lenka.

„Můžete vyhrát spoustu krásných cen,“ přikývla paní učitelka a děti se zaradovaly.

Pak rozdala všem papíry a napsala na tabuli:

Můj nejmilejší domácí mazlíček

„Jé, já napíšu o mojí kočičce,“ hlásila se snaživě Lucka.

„A já o našem Barykovi,“ přidal se Kuba.

„Já mám doma králíčka,“ vychloubala se Deniska.

„A já zase morče,“ smál se Jenda a hned se pustil do psaní.

Pepík mával na paní učitelku a přitom dělal na Matěje dlouhý nos. „Paní učitelko, paní učitelko, a o čem má psát Matěj, když žádného mazlíčka nemá?“

„Pokud doma žádné zvířátko nemáš, Matěji, můžeš napsat třeba o nějakém, které by sis přál. Co by to bylo? Pejsek? Nebo kočička?“

Matěj trhl rameny a neodpověděl.

„Určitě by chtěl dinosaura, když jeho táta pracuje v muzeu,“ chechtal se Pepík.

Paní učitelka se na Pepíka zamračila. „Tak to ne, Pepíku, tohle se nedělá!“ vyhubovala mu. „Děti, co jsme si říkali? Nikdy se kamarádům neposmíváme, že?“

Třídou se neslo hlasitě: „Anoooo!“

Paní učitelka Pepíkovi pohrozila, že jestli ho ještě jednou uslyší, jak se někomu posmívá, zůstane za trest po škole. A také se musel Matějovi omluvit.

Ten však o jeho omluvy nestál. Pepík měl totiž pravdu. Skutečně neměl doma žádného mazlíčka, ale moc by ho chtěl. Koukal na prázdný papír a přemýšlel, jakého by chtěl úplně nejvíc. Dinosaur by byl super, jenže to je hloupost. Tak co třeba takový tygr nebo leopard? Hned si představil, jak by ho doprovázel do školy. A kdyby si na něj Pepík dovoloval, dal by mu co proto. Jenže to by taky nešlo.

Když byl Matěj ještě malý, přál si pštrosa. V televizi jednou viděl, jak na něm jeden docela malý kluk jezdí, a přišlo mu to prima. Ale to bylo dávno, to ještě chodil do školky. Teď už je ve druhé třídě!

Líbilo by se mu mít za mazlíčka třeba orla nebo sokola, ale tatínek říkal, že ptáci v zajetí trpí.

Matěj si povzdychl. Kočka je moc holčičí, ta by ho určitě nebavila. Co žába? Ještěrka? Nebo koza? S tou by byla docela určitě legrace.

„Ach jo, kdybych tak měl alespoň psa,“ zamumlal si pro sebe a sklonil se nad papír. „Už to mám! Napíšu o pejskovi.“ A taky si umínil, že až přijde domů, poprosí rodiče, jestli by mu psa pořídili.

V muzeu

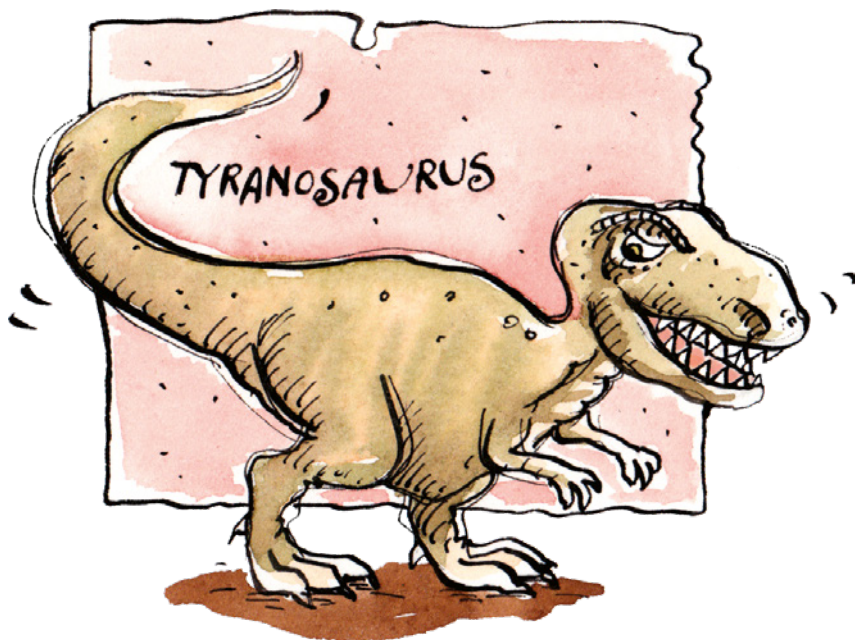
Školní den se Matějovi táhl jako žvýkačka. Tolik se těšil na maminku a tatínka. Nebyl to žádný malý rozmazlený kluk, který by bez rodičů nevydržel ani ve škole, jenže dneska měl před sebou důležitý úkol. Musel rodiče přesvědčit, aby mu pořídili psa.

„Matěji, kam tak letíš? Počkej na mě!“ volal na něj Kuba, se kterým vždycky chodil ze školy. Ale dnes neměl Matěj na povídání a dlouhé procházky čas. Potřeboval být co nejrychleji v muzeu.

Místní muzeum, ve kterém pracoval Matějův tatínek, bylo známé po celém světě. Měli v něm ohromnou sbírku pravěkých zvířat. Když byl Matěj menší, tuze se v muzeu bál. Nejvíce tygra šavlozubého. Vypadal totiž s obří tlamou a vyceněnými zuby pekelně strašidelně. Raději se mu vyhýbal obloukem. Zato u dinosaurů dokázal strávit klidně celé dny. Pozoroval pohyblivý model tyranosaura. Uměl také nazpaměť všechny filmy, které v muzeu promítali. A když měl čas, seběhl o patro níž k velikému pravěkému akváriu.

„Tohle vidět za městem v rybníku, to by bylo něco, vid’?“ smál se vždycky pan Juráček, který měl akvárium na starosti.

„Brr,“ oklepal se Matěj. „To bych se tam určitě už nechodil v létě koupat.“

„Ale proč? Takovej drobeček je to...“ divil se pan Juráček.

Matěj ale moc dobře věděl, že si z něj jen dělá legraci. Ryba, která plavala v obřím akváriu, totiž měřila šestnáct metrů.

Pan Juráček tvrdil, že ve skutečnosti mohla v pravěkých dobách měřit ještě jednou tolik. „Podle posledních výzkumů měla tahle krasavice třicet metrů,“ říkával a uznale přitom pokyvoval hlavou.

„Fuj, vždyť to není žádná krasavice,“ šklebil se Matěj.

„Tak tobě se naše Lidka nelíbí?“ smál se a kroutil hlavou pan Juráček.

Matěj se rozesmál taky. Jednak proto, že ryba byla opravdu ošklivá, a pak taky kvůli tomu jménu. Na Lidku totiž rybu přejmenoval právě on. Kdo si měl také pamatovat její skutečné jméno? Když byl menší, neuměl ho pořádně ani přečíst. Panu Juráčkovi se ale jméno Lidka zalíbilo a už jí zůstalo.

Matěj si s panem Juráčkem moc rád povídal. Uměl totiž vyprávět ty nejlepší příběhy o pravěku.

„Kam tak letíš, copak hoří?“ volal za ním dnes pan Juráček, ale Matěj na něj jenom zamával a utíkal dál chodbami. Neměl na povídání čas. Potřeboval přesvědčit tatínka, aby mu pořídil psa.

V okýnku pokladny pozdravil tetu Bětku, vyhnul se skupince japonských turistů a zástupu studentů, kterým právě průvodkyně paní Fuksová přednášela o trilobitech. A už klepal na dveře tatínkovy kanceláře.

„Tati, tati!“ volal, sotva otevřel dveře. „Já nutně musím mít...“ Matěj se zarazil. Tatínek totiž nebyl v kanceláři sám. Sedělo tam s ním asi deset mužů v bílých pláštích a studovali nějaké papíry. „... psa,“ dořekl Matěj a všichni ti vážní pánové se vesele rozesmáli.

Tatínek se však nesmál. Přísně se na Matěje zamračil a poslal ho za Bětkou do pokladny. „A udělej si úkoly!“ zavolal ještě, než se za ním zavřely dveře.

K Bětce se ale Matějovi vůbec nechtělo a psát úkoly už vůbec ne. Raději se rozeběhl za panem Juráčkem. Určitě mu poradí, jaký pes je nejlepší.

Pořádná práce

Než tatínek skončil s prací, za okny byla skoro tma. Muzeum už mělo hodinu zavřeno a Bětka i pan Juráček dávno odešli domů. Matěj se v pokladně zamkl a rozsvítil všechna světla. V noci neměl muzeum vůbec rád. Všechno vypadalo strašidelně. Po stěnách se ploužily stíny a dinosauři vypadali větší než obvykle. Navíc tu pořád něco vrzalo a skřípalo. Matěj už chtěl být doma. Ale to si musel ještě počkat.

Bydlel s rodiči pořádný kus za městem v hájence u lesa. Maminka měla u domu velké zahradnictví, kam si pro kytičky, keře nebo stromky jezdili lidé z blízkého okolí i z veliké dálky. Zahrada byla krásná, plná barev a každý ji chtěl vidět. Maminka ji měla moc ráda, ale také jí zabírala spoustu času. Do města kvůli tomu téměř nejezdila. A tak musel Matěj, když loni nastoupil do školy, jezdit s tatínkem autem. Každý den po škole na něj pak čekal v muzeu. A občas až do večera, stejně jako dnes.

„Ach jo, proč nemůžeš mít nějakou normální práci?“ zlobil se Matěj, když se autem proplétali ulicemi města k domovu.

„Normální práci? A to je třeba co?“ chtěl vědět tatínek. Matěj pokrčil rameny. „Nevím. Pepíkův táta jezdí s kamionem.“

„Chtěl bys, abych jezdil s kamionem?“ divil se tatínek.